

Diàleg

AVUI+
Des del 1976
CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOU HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SOBRE LA DISCRIMINACIÓ
FISCAL DE CATALUNYA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Numeret

Sense Agència

L'article 204.1 de la proposta de nou Estatut atorga la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs propis de la Generalitat a la futura Agència Tributària de Catalunya. Aquestes funcions avui ja les realitza la direcció general de Tributs sobre aquests impostos (successions, donacions, transmissions patrimonials, joc, etc.), i canviarà de nom pel flamant d'Agència si s'aprova l'Estatut.

TAMBÉ S'HI ESTABLEIX QUE, PER DELEGACIÓ de l'Estat, l'Agència Tributària de Catalunya podrà exercir aquelles funcions sobre els grans impostos estatals (IVA, IRPF, societats i especials), però només quan aquests siguin cedits totalment. Atès que el nou Estatut no preveu la cessió del 100% de la recaptació de cap gran impost (tot i que el desembre passat semblava que l'IRPF podia ser cedit íntegrament), no hi ha cap canvi en aquest transcendental aspecte. La restricció, un altre cop insalvable, d'haver de fotocopiar la cistella d'impostos catalana a totes les altres autonomies, per l'oposició frontal del govern amic de Chaves, ha estat definitiva per impedir una Agència Tributària Catalana amb perfil propi que no depengui de la magnanimitat del govern central.

L'ARTICLE 204.2, EN CANVI, CONSGRA L'AGÈNCIA Tributària de l'Estat a Catalunya, en reservar-li explícitament i amb caràcter exclusiu les quatre funcions abans esmentades sobre tots els grans impostos. Si es compara amb l'Estatut del 1979 no hi ha variació en relació amb l'article 46.3. Si es compara amb l'Estatut del Parlament, l'article 205.1 assignava la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els impostos suportats a Catalunya a l'Agència Tributària de Catalunya, llevat dels locals.

EL MATEIX PASSA AMB LA CAPACITAT NORMATIVA, que és la capacitat de fixar tipus impositius, bonificacions i reduccions sobre la base imposable dels impostos i de fixar deduccions sobre la quota íntegra. L'article 203 del nou Estatut reserva la capacitat normativa a l'Estat i queda a la seva disposició cedir-la a la Generalitat en els impostos cedits parcialment. L'Estatut del 1979 no parlava de capacitat normativa, mentre que l'Estatut del Parlament l'atorgava a la Generalitat sobre tots els impostos estatals suportats a Catalunya. Fins i tot Antoni Zabalza, exsecretari d'Estat d'Hisenda amb el PSOE, ha criticat a tota pàgina la timidesa del nou Estatut en matèria de responsabilitat fiscal i no hi identifica cap avenç significatiu (*El País*, 06-03-2006).

L'ARTICLE 204.2 PARLA DE CONSTITUIR EN DOS ANYS un consorci paritari entre les agències tributàries estatal i catalana, que "podrà" transformar-se en Administració Tributària de Catalunya si el govern central així ho vol. El mateix Artur Mas va demanar el 28 de març al Cercle d'Economia la complicitat dels empresaris catalans per "crear el caldo de cultiu que permeti que, en dos anys, sigui un clam l'exigència d'una única Agència consorciada que recapti tots els impostos". No hi ha, però, gaires precedents de consorcis semblants, atès que als països federals les agències tributàries són exclusives dels governs estatals

CARLES DE MIGUEL

“Sense una agència tributària pròpia i independent, la cistella d'impostos, de la qual depèn el finançament de la Generalitat, és completament virtual”

o regionals (Alemanya, Estats Units). Els quebequesos cada any fan dues declaracions de renda, una al govern canadenc i l'altra al govern quebequés, tot un exemple de com és de difícil articular un consorci realment paritari. Si aquí es crea el consorci esmentat, de debò que la part catalana podrà accedir a tota la informació tributària generada a Catalunya?

SENSE UNA AGÈNCIA TRIBUTÀRIA PRÒPIA i independent, la cistella d'impostos, de la qual depèn el finançament de la Generalitat, és completament virtual. Tant és que se'ns atorgui el 50% o el 95% de l'IVA si l'Estat, recaptador únic, pot "ajustar en més o en menys els recursos de la Generalitat" per contribuir als mecanismes d'anivellament i de solidaritat, els quals seran fixats unilateralment pel govern central de torn (article

206). I no podem esperar gran cosa de futures lleis espanyoles: com passa també amb els aeroports, la cessió dels quals quedarà fora de l'Estatut, tota llei d'un govern espanyol cedint-los consorciadament pot ser contrarestada per una futura llei d'un altre govern espanyol recuperant-los. Per això calia blindar-los dins l'Estatut.

LA PROPOSTA DEL NOU ESTATUT AUGMENTA competències, parla de blindatge jurídic, de drets històrics i de nació al preàmbul. Es pot considerar un bon i millor Estatut, un pas endavant federal o fins i tot un salt galàctic (Maragall). Cal ser, però, molt mesurat en parlar del finançament: no hi ha canvi de model, no estan garantits més diners i quan parla d'agència tributària, de capacitat normativa o de mecanismes de solidaritat s'explicita molt bé el paper exclusiu i unilateral del govern central. Mentrestant, en els darrers anys se'ns diu que els impostos recaptats a Catalunya creixen el 10% anual.

SI ES CREU QUE EL FINANÇAMENT ÉS MÉS important que la nació i les competències no hi ha motius per celebrar gran cosa, havent de lamentar l'oportunitat perduda d'un Estatut plantejat amb un PSOE feble a Madrid, però que ara l'enfortit amic ZP ens diu que serà "per sempre". I tampoc no s'entén l'entusiasme del PSC: els partits catalans amb grup parlamentari propi al Congrés seran més necessaris que mai en el futur si s'aprova l'Estatut, que consagra la dinàmica del peix al cove com a única manera de mirar d'esmoreir la discriminació fiscal de Catalunya.

Marçal
Sintes

Cada cop que Josep Piqué es presta a prendre part en algun dels numerets d'agitació i propaganda, d'aquests que fan salivar els aznarons del PP, em puja com una sensació molt barrejada de llàstima i indignació alhora. A aquestes altures el de Vilanova i la Geltrú encara em fa patir, no hi puc fer més. Ha tornat a ocórrer amb la presentació, amb els leons del Congrés i un policia al fons, de les caixes amb els més de quatre milions de firmes que el PP diu que han aplegat contra el projecte de nou Estatut de Catalunya. L'escena, que arriba quan l'atenció del món polític es concentra de forma molt primordial en el procés d'Euskadi, va agafar inevitablement un aire com de pel·lícula de Concha Velasco, com de cromó antic. Que els populars, especialistes a sacrilitzar la Constitució i les lleis (Rajoy insistia, en el mateix acte!, en la defensa de les regles de joc), tirin endavant una operació de deslegitimació d'aquestes regles de joc (la via del referèndum no serveix per anul·lar ni modificar el text estatutari) és, a més d'una exhibició de cinisme, una estafa a les persones de bona fe que se'ls hagin cregut. Mentre feien el numeret, Piqué i altres diputats catalans, palplantats al costat de les caixes de firmes, reien obertament. Però, de què? Potser era un riure nerviós provocat per la presència de Mariano Rajoy, atès que a Catalunya sols s'han aconseguit, i això segons les seves xifres, unes 40.000 adhesions (6,4 per cent dels votants catalans del PP en les eleccions espanyoles). Més valia que s'haguessin limitat a dir Lluúúúú... o, potser, Maria-nííííínn..., Marianííííínn...
m.sintes@hotmail.com